

Zo langzamerhand komt onze verhuizing in zicht. In oktober verhuizen wij van ons huis in een keurige, ietwat saaie wijk naar een behoorlijk levendige. Ik had het idee opgevat om alvast wat dingen die er niet dagelijks toe doen in te pakken. Vorige week van een collega 12 grote verhuisdozen geleend, maar dat lijkt nog niet eens de start van het begin. Ze zitten al vol en je ziet er niets van in huis. En tijdens een tour d'inspiration (kijken, niet kopen) liep ik met die gedachte door de grote Praxis in Almere Stad.

Ik zag een stapel verhuisdozen liggen: vijf stuks voor negen euro-nog-wat en met de zomerkluspas zelfs een euro goedkoper. Dus even langs de klantenservice om te informeren wat die pas inhoudt. Een lange slungel was bezig een mevrouw uit te leggen waar de sloten lagen en aangezien ze beiden het buskruit niet hadden uitgevonden duurde dat lang genoeg. "U betaalt Vijftien euro voor de zomerkluspas en de hele zomer krijgt u 10 procent korting op het hele assortiment," klonk het als uit een folder voorgelezen. Dat loont niet, meende ik en ging pasloos een karretje halen. Ik ga pas flink besteden vanaf oktober.

Mijn auto is van bescheiden grootte (Nissan Micra, kleur goud, want je woont in Almere of niet) en daar zaten mijn drie honden ook nog in. Even opletten dus hoeveel dozen daar nog bij kunnen. Toen ik bij mijn collega die 12 dozen meenam paste die precies achter de bijrijderstoel, maar er was nog ruimte zat. Dus 25 dozen moest kunnen. Toch even naar de auto n kijken of de stoel verder naar voren kon. Dat leek geen probleem en tien minuten later stond ik met een voor bijna 50 Euro beladen karretje weer bij de auto.

Bij de kassa vroeg de caissière al iets of het allemaal boekendozen waren. Ja, weet ik veel. En eigenlijk voelde ik toen al nattigheid. "Ja, hoor", antwoordde ik dus. Een boekendoos is geen verhuisdoos, blijkt bij de auto. De bodem is steviger en daardoor is de doos in uitgevouwen staat groter. Precies zo groot dat ze niet achter de stoel van mijn auto passen. Wel achter twee

stoelen, maar dan kan ik er niet meer tussen, ook al had ik 30 kilo gewogen. Een paar dozen lukt wel. En nu de rest. Bovenop de stoel? Nee. Diagonaal? Lukt niet. Met een touw op het dak dan? Beetje link...

“Zitten en blijf!”, roep ik tegen de achterraut van de auto. Daarachter gaan onze drie honden als een knipmes zitten. Riemen om en uit de auto. Met drie riemen in de ene hand haal ik met de andere hand het kleed uit de auto. Met honderd kilo hond aan de lijnen is de reikwijdte beperkt en het evenwicht wankel. Ik werp de dozen op de bodem, kleed er weer in. Honden er weer bij. Het past precies. Ik voel weer nattigheid. Zweet op mijn rug. En regen. Maar alles zit op tijd in de auto. Ik heb ook altijd mazzel. De verhuizing is begonnen...